

централно благотворително общество. Въ него влизали Ст. Стамболовъ, Кирякъ Цанковъ, Ив. Вазовъ и др. Комитетътъ, който получавалъ голѣми субсидии отъ Русия, почналъ да събира доброволци за Сърбия, като се целѣло за образуването на отдѣленъ български отрядъ, който при единъ успѣхъ, да нахлуе въ България и предизвика общо възстание. Въ Сърбия се събрали надъ 2500 българи доброволци, между тѣхъ старитѣ воеводи Панайотъ Хитовъ, Филипъ Тотю, дѣдо Иванъ Кулинъ, Илю войвода, Христо Македонски и др.

На 21. VI. 1876 г. Панайотъ настѣпва отъ Нови-ханъ (Сърбия) къмъ Кадж-боазъ и влиза въ бой съ турцитѣ при с. Салашъ. На 28 с. м. четата на Хитовъ се оттегля въ Княжевацъ заедно съ четата на Христо Македонски. На 2 и 3. VII четата отново настѣпва къмъ с. Мали Изворъ (Кулско), гдето спира за да дочака пристигането на сръбската артилерия и следъ това да продѣлжи настѣпването си къмъ Видинъ. Преди трѣгването на четата се прочита заповѣдъ, съ която се назначаватъ рускиятъ генералъ Черняевъ за главенъ началникъ на войскитѣ, а П. Хитовъ за главенъ воевода на всички доброволчески чети и началникъ на първа доброволческа чета, тъй като доброволцитѣ били раздѣлени на 5 чети. Втората чета се командувала отъ Симо Соколовъ, третата отъ воеводата Христо Македонски, четвъртата отъ Филипъ Тотю, а петата отъ воеводата дѣдо Илю. Като водачъ на четитѣ билъ А. Вулетичъ, а дѣдо Желю билъ воевода на първата чета, която била раздѣлена на два взвода отъ по 50 дрши. Къмъ първата и четвъртата чета били предадени и по две орждия. Четитѣ на Панайотъ Хитовъ, Филипъ Тотю и Христо Македонски навлизатъ презъ прохода Св. Никола въ пазвитѣ на западна Стара-планина. На 8. VII. 1876 г. четата на Панайотъ стига с. Чипровецъ, гдето тѣ научватъ, че въ недалечното с. Митровци имало черкези, които се готвѣли да нападнатъ четата. Последната излиза напредъ, заема манастиря св. Иванъ и околнитѣ височини, а четата на Филипъ Тотю останала въ тилно охранение. Следъ жестокъ бой и при подкрепа на единственото орджие, противникътъ билъ разбитъ, като 500 души черкези отстѣпили къмъ Берковица, отгдето потеглила въ помощъ на разбититѣ черкези една турска дружина и кавалерия. Това принудило дветѣ чети да се оттеглятъ къмъ Сърбия, още повече, че голѣма турска опасностъ се приближавала къмъ Нишъ. На 20. VII започва тридневенъ лютъ бой, сѣрбитѣ били принудени да отстѣпятъ, намѣсата обаче на Русия спасила положението. На 30 с. м. Хитовъ предава четата си на Хр. Македонски и заминава за Бѣлградъ.